

ναμιν νὰ βαδίσῃ ὡς ἀνὴρ, νὰ μεταβάλλῃ τὴν γαλήνην εἰς τρικυμίαν καὶ τὴν τύχην τοῦ ἀτυχοῦς παίχτου εἰς εὐτυχὲς κέρδος.

« Ἀμα ἡ Μοῖρα ἔτριψε διὰ τοῦ ὕγρου τοῦτου τοὺς κροτάφους τοῦ Βλέση, οὗτος ἀνεπήδησεν ὡς εὐλύγιστος ἰχθὺς λέγων — Ἐδῶ μοῦ εἶσαι, ἀγαπητὴ Μοῖρα ! Ἀφοῦ διὰ τῶν περιποιήσεων τῆς Μοῖρας ἐπανεκίνησε τὰς δυνάμεις τοῦ ὁ νικητῆς Στρατιώτης, αὕτη τῷ εἶπε — Δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν ἐπὶ πλέον ἐνταῦθα. Ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ὅπου κατοικεῖ ἡ ὠραία καὶ χαριτόδωτος ἐκείνη βασιλίσσα ἡ ὀνομαζομένη Παρθένος· ὠραία ὡς νεαρὸν ῥόδον ἐπὶ τοῦ κάλυκός του· αὕτη καὶ μόνη δύναται νὰ χαροποιήσῃ πᾶσαν τεθλιμμένην ψυχὴν. Εὐτυχὴς ὁ πλησιάζων πρὸς τὴν κόρην ταύτην, ἄλλοτρίαν πάσης ἀνθρωπίνης κακίας, ἀγάλλεται ὡς ὁ ἐλευθέρως ἐν τῷ Νείλῳ κολυμβῶν κροκόδειλος.

« Ὅστις κατὰ τύχην ἴδῃ τὸ πρόσωπόν της, πρὸ τῆς λάμπειας τοῦ ὁποῦ ὠχρεῖ ὁ ἥλιος, ἀναγνωρίζει, ὅτι οὐδὲν οὐδέποτε πλάσμα ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἥλιον ὅσον αὕτη ἡ Παρθένος. Ἐὰν μάλιστα δυνηθῇ καὶ θεωρήσῃ καλῶς τὴν μορφήν της, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ ἥλιος δὲν εἶνε ἥλιος ἀλλ' ὅτι λάμπει τόσο ὅσον παρ' αὐτῆς δανεισθῇ φῶς. Ὅταν προσάλλῃ τὸν πόδα ἵνα βαδίσῃ, οἱ λίθοι κυλίσονται ἐρωτευόμενοι τὴν σκιάν της· καὶ ὅταν ἡ σκιὰ ὀπισθενῇ της ἀκολουθῇ ὁ ἥλιος ἀμέσως ἀνατέλλων ἐκ τῶν ποδῶν της διαλύει τὴν σκιάν ταύτην. Εἶνε ἀληθὲς θεῖον θαῦμα, πῶς ὅταν ὁ ποὺς κατοπτρίζεται ἐπὶ τοῦ ἡλίου τῆς σκιάς, ὁ ποὺς ἐρωτεύεται τὴν σκιάν καὶ ἡ σκιὰ τὸν πόδα.

« Ἀλλ' ὅταν ἐκ τοῦ στόματός της ἐκβαίνει ὁ λόγος, παρευθὺς ὁ Ἔρως ἐτοιμάζει τὸ βέλος καὶ τὸ τόξον του καὶ παρατηρῶν πρὸς τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὃ διευθύνεται ἡ ἀκτὶς τοῦ βλέμματός της, τοξεύει, πληγόνει, αἰχμαλωτίζει. Ἀνατιρρητὸς εἶνε Θεὰ καὶ οὐχὶ γυνὴ καταβάσσει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἵν' ἀγαπήσῃ οἰονδήποτε θνητόν. Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ὠραιότης εἶνε μὴδὲν ἐνώπιόν της, διότι ὅπου ἡ Παρθένος εὐρεθῇ ἐκεῖ εἶνε καὶ ὁ παρὰ δεισος μεθ' ὧν τῶν τέρψεών του.

« Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὅταν καθήμενη ἐν τῷ λειμῶνι της λαμβάνῃ ἀνὰ χεῖρας τὴν λύραν καὶ τὸ τόξον, καὶ κρούσῃ ψάλλῃ, ὁ ἀκροώμενος αὐτῆς νομίζει ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ μακαρίῳ οὐρανῷ ἀκούων τὴν Πολύμνιαν, τὴν Οὐρανίαν, τὴν Ἑρπῶ καὶ τὴν Κλειῶ ἀδούσας ἐν χορῷ παρθένων τὸ ἐλληνικὸν ἐκεῖνο ἄσμα — ἀγάπη μου γλυκεῖα, ἀγάπη μου. Αὐτὸ τὸ ἄσματάκι εἶνε ὁ ἰσχυρὸς δυνάστης ὁ φυτεύων τὸν ἔρωτα ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀνθρώπων.

« Ὑπάγωμεν λοιπὸν· ἀνέκραξεν ὁ Βλέσης...

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὸν λόγον του καὶ εἶδε χρυσοῦν ἄρμα κατερχόμενον διὰ τοῦ ἀέρος καὶ συρόμενον ὑπὸ δύο αἰγῶν καὶ τεσσάρων βοῶν· τὸ ἄρμα τοῦτο κατεσκευάσεν ἡ ἀριστοτέχνης χεὶρ μάγου. — Ἀναβῶμεν, εἶπεν ἡ Μοῖρα, ἀγαπητοὶ ἱππῶται, σεῖς οἱ δύο ὀπισθεν ἐγὼ δ' ἔμπροσθεν.

« Καὶ οὕτως ἠνωμένοι καὶ οἱ τρεῖς ἐν τῷ ἄρματι ὡς λαμπρὰ ἀνθοδέσμη ἐπέτασαν διὰ τοῦ ἀέρος. »

M.

Ο ΥΠΟΥΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ. — Μετάφρασις Χ. Α.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἦτο βεβαιωμένον ἐν τῷ διαμερίσματι ὅτι ὁ Μεδερικός Σαρβὲ γενόμενος βουλευτῆς τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης ἀπὸ τοῦ 1876 ὤφειλε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἀνύψωσίν του εἰς τὴν κυρίαν Ἑρβλαί. Ἡ Ἑρρικέττα ἠθεάθη περιφερομένη διὰ τῆς ἀμάξης της καὶ διανέμουςα τὰ φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Σαρβὲ δελτία εἰς πάντα τὰ πέριξ τοῦ Μελὲν μικρὰ χωρία. Δὲν εἶχε διστάσει τότε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αὐτὴς περὶ τῆς περιφήμου αἰγίδος!.. Ἀλλῶς τε ὁ Σαρβὲ διετῆρει, ὡς ἔλεγον, ἀπόλυτον πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην. Παρεურίσκετο ἀνελλιπῶς τὸν χειμῶνα εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Σωσσέ-δ' Ἀντὲν αἵθουσαν, τακτικῶς δὲ ἐφάνετο μειδιῶν εἰς τὰς ἐν τῇ ἐπαύλει δημηγῶρες τῆς κυρίας Ἑρβλαί. Ἡμέραν τινὰ μάλιστα μικρὰ σατυρικὴ ἐφημερὶς δημοσιεύσασα τὰς ψήφους τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης ἀνέφερε μεταξὺ τῶν ψηφισάντων καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ἑρβλαί ἀντὶ τοῦ Σαρβὲ.

Ὁ Μεδερικός τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξέφρασε τὴν πρόθεσιν νὰ ραπίσῃ τὸν δημοσιογράφον. Ἀλλ' ἡ Ἑρρικέττα ὡς ἀληθὴς πολιτικὴ γυνὴ τὸν ἀνεχαίτισε λέγουσα :

— Πρὸς τί τάχα; Ἡ κακοβουλία τιμωρουμένη γίνεται πρόξενος ἄλλων κακῶν. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἀνεγνώσθη μόνον ἐν Μελὲν καὶ ἴσως ἐν Φονταινεβλώ· ἂν μονομαχήσετε δι' αὐτὸ τὸ ἄρθρον, θὰ τὴν ἀναγνώσουν καὶ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ αὐτὸ μόνον θὰ κερδήσετε.

— Πλὴν τὸ ὄνομά σας, ἀγαπητὴ μου φίλη...

— Τὸ ὄνομά μου; Ὅταν θελήσω ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς νὰ μοῦ ἀπονεύμῃ κολακευτικόν τι ἐπίθετον, θὰ τὸν προσκαλέσω εἰς τὴν ἑπαυλιν. Δὲν σημαίνει τίποτε αὐτός. Ὁ Ζαβουγιὲ τὰ κάμνει ὅλα· εἶνε ζηλότυπος ὁ Ζαβουγιὲ. Γνωρίζει καλὰ ὅτι μίαν ἡμέραν, καὶ ἴσως γρήγορα

όταν θά στερεωθῇ ἡ θέσις σας διὰ τῆς ἀγορεύσεώς σας, ναί, τῆς ἀγορεύσεώς σας ἐκείνης τῆς διασήμεου... εἰξεύρετε ποῖαν σᾶς λέγω, θά σᾶς κάμω νά γίνεται ὑπουργός!..

Ὁ Σαρβὲ δὲν ἀπῆτει τόσον, ἤθελεν ὅμως νά γείνη γερουσιαστής. Ὁ τίτλος οὗτος ἐνόμισεν ὅτι ἔχει κάλλιον ἢ ὁ τοῦ βουλευτοῦ. Ἄλλως τε οἱ πλεῖστοι τῶν φίλων του καταληφθέντες ὑπὸ τῆς μανίας τοῦ προβιβασμοῦ διετέλουν ἤδη εἰς τὴν ἄνω βουλὴν. Ὁ Μεδερίκος ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἀπεδίωκεν ἡ πληθώρα τῶν ἐν τῇ βουλῇ νεηλύδων. Ἦτο νῦν πενητηκοντούτης καὶ ἐφώνουν αὐτῷ: «Τόπον εἰς τοὺς νέους!...». Ἡ ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἐδρὰ ἐφαίνετο αὐτῷ ὥσπερ ἐφωδιασμένη διὰ προσκεφαλαίου ἀοράτου, ἐφ' οὗ ἡδύνατο ἐν πάσῃ ἀνέσει νά κοιμᾶται. Ἐδίψα τὴν ἀνάπαυσιν ὁ Σαρβὲ καὶ ἴσως ἡ τεραστία δραστηριότης τῆς κυρίας Ἐρβλαί, τοῦ ἐκλογικοῦ ἐκείνου μύρμηκος, δὲν ἦτο ἄσχετος πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνην τῆς γαλήνης ἣτις βραδέως εἰσέδουε καὶ ἐκυρίευε πᾶσαν τὴν ψυχὴν τοῦ Μεδερίκου.

Ἡ κυρία Ἐρβλαί τῷ ὄντι κατέστη ἐπὶ τέλους ἀνυπόμονος ἀναμένουσα ἐπὶ ἔτη ἐναγωνίως τὴν πρώτην ἀγόρευσιν τοῦ Μεδερίκου, τὴν διάσημον ἀγόρευσιν, τὴν ἀποφασιστικὴν, τὴν θαυμαστικὴν ἀγόρευσιν, δι' ἣς θάκατεκτατο τὸ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον καὶ ἣτις ποτὲ δὲν ἐπῆρχετο. Ὅτε θά τὴν ἀπήγγειλεν ὁ Σαρβὲ, ἡ κυρία Ἐρβλαί ἐπόθει νά εὐρίσκηται ἐνώπιόν του εἰς θέσιν καταφανῆ διὰ νά τὸν ἐμπνέη, εἰς τὴν πρώτην σειρὰν θεωρεῖου τινός. Πρὸ πολλοῦ ἐπλαττε σχέδια φυλαρεσκείας διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὅσάκις παρήγγειλε νέον τι φόρεμα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν «θά τὸ φορέσω τὴν ἡμέραν τῆς ἀγορεύσεως» καὶ κατέτριβε χρόνον τόσον πολὺν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὑφάσματος ὅσον θά κατέτριβε καὶ διὰ τὴν ἀναδίφησην τῆς Κυανῆς Βίβλου.

Ἰδίως ἀνησύχει περὶ τοῦ πῖλου, διότι ἐντὸς τοῦ θεωρείου πρὸ πάντων ὁ πῖλος εἶναι ὁρατός. Τὸ χρῶμα τοῦ πῖλου ἔκαμνε τὴν Ἑρρικέτταν ν' ἀδημονῇ. Ὁ ἐν λόγῳ πῖλος, ἀφότου ἤρχισε νά μεριμνῇ περὶ αὐτοῦ ἡ κυρία Ἐρβλαί, μετέβαλε τόσας ἀποχρώσεις, ὅσας κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα θά μετέβαλε πολιτικὸς ἀνὴρ. Κατ' ἀρχὰς ὁ πῖλος ἦτο ροδόχρους. Βέβαια, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σαρβὲ ἡ κυρία Ἐρβλαί ἦτο ἀρκετὰ νέα ἀκόμη, ὥστε νά φορέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν της πῖλον ροδόχρουν.

Ἀνέμενε τὴν ἀγόρευσιν καὶ ἔλεγεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν πρὸς τὸν Σαρβὲ:

— Λοιπὸν, φίλτατε, πότε θά μοῦ ἐπιτρέψῃτε νά ἐγκαίνισω τὸν νέον πῖλόν μου;

Ὁ ἀγαθὸς βουλευτὴς ἐμειδία, ἐλάμβανε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς εὐειδοῦς γυναικὸς, ἀπέθετεν

ἐπ' αὐτῆς εὐσεβάστον φίλημα καὶ δὲν ἀπήγγελλε ἐν τοσούτῳ τὴν ἀγόρευσιν, ἣν ὁ ζηλωτὴς του Πίττ Δυκάς ἤθελεν ἀποκαλέσει ἀγόρευσιν ἐναρκτήριον τοῦ σταδίου του. Ὁ περὶ τὸ βῆμα κενὸς χῶρος εἶνε ἐπίσης ἐπικίνδυνος ὅσον καὶ τὸ χαῖνον στόμιον τῆς Ταρπηίας πέτρας. Καὶ αὕτη ἐπίσης ἡ ὠραία εἰκὼν ἦτο ἰδική του σκέψις.

— Τί νά γείνη! ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐρβλαί βλέπουσα παρερχόμενον τὸν καιρὸν, τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι θά ἦτο ἀνάρμοστος πλέον διὰ τὴν ἡλικίαν μου ὁ ροδόχρους πῖλος. (Ἡ κυρία Ἐρβλαί ἦτο ἀγγίχους ἀκόμη καὶ πρὸ τοῦ κατόπτρου της). Ἀλλά, σᾶς παρακκλῶ, κάμετέ με τούλαχιστον νά φορέσω ἓνα κυανοῦ ἀνοικτοῦ χρώματος.

Ἠλπισεν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ κατὰ τὸ διάστημα δύο ἢ τριῶν ἐτῶν· ἀλλ' ὁ Σαρβὲ ἐτήρει ἀπελπιστικὴν σιγὴν. Βεβαίως κάποτε ἀπετόλμα νά ἐκφέρῃ ἐπιφωνήσεις τινὰς ἀήχους ἢ διακοπὰς, μερικὰς φράσεις, οἷον: «*Ela da! Eira adulator! Nai, vai! euge!* ἢ «*Ochi, ochi!* Τὸ συμπέρασμα! Ἐπὶ τοῦ ζητήματος! φράσεις, αἵτινες ἀπετέλουν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὰ ἀπαρκᾶ του· ἀλλὰ λόγους, ἀληθεῖς ἀγορεύσεις, ἐξ ἐκείνων δι' ὧν κατακτῶνται τὰ χαρτοφυλάκια δὲν εἶχε τολμήσει ποτὲ ν' ἀπαγγείλῃ. Ἐπέμενε νά διατελῇ ρήτωρ ἀνέκδοτος.

— Ἀ, φίλε μου, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔλα, ἀποφασίσατε! ὁμολογήσατε ὅτι δὲν θά ἦτο νόστιμον πρᾶγμα ἂν δὲν ἡδυνάμην νά φορέσω οὔτε κἂν ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος πῖλον! ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐρβλαί.

— Ναί!.. ἀλλὰ τί τὸ θέλετε. Ἡ εὐκαιρία ποῦ εἶνε; Ζητῶ τὴν εὐκαιρίαν!.. Πᾶς ἀνὴρ ἀναποφεύκτως εὐρίσκει πάντοτε τὴν κρίσιμον ἡμέραν εἰς τὴν ζωὴν του.

— Ὁ ἀνὴρ! ὁ ἀνὴρ!.. Ἔστω ὁ ἀνὴρ· ἀλλ' ἡ γυνή;.. Τὰ ἔτη παρέρχονται.

— Labuntur anni! ἔλεγεν ὁ Σαρβὲ παρατηρῶν πρὸς τούτοις ὅτι ἔπρεπε νά μεταφρασθῇ ἡ λατινικὴ αὕτη φράσις διὰ τοῦ «καταρρέουν τὰ ἔτη» ἀντὶ τοῦ «διαρρέουν», ἐπειδὴ ἡ κατάρρευσις αὕτη τοῦ ἐφαίνετο γραφικωτέρα. Ἐλαβε μάλιστα ὑπὸ σημείωσιν τοιαύτην μετάφρασιν διὰ νά τὴν παρενθῇ εἰς τὴν περίφημον ἀγόρευσιν του. Διότι ἐπὶ τέλους...

Ἡ κυρία Ἐρβλαί ἐπίστευσε μίαν τῶν ἡμερῶν ὅτι ἐπρόκειτο τέλος πάντων νά φορέσῃ τὸν κυανὸν πῖλον. Ὁ Σαρβὲ εἶχεν ἀποφασίσει ὀριστικῶς ν' ἀγορεύσῃ. Ἐγραψε τὸ «αὐτοσχεδίασμά» του καὶ τὸ ἀπήγγειλε μάλιστα πρὸ τοῦ κατόπτρου. Ἐπεμφε τὴν προτετραίαν διὰ τοῦ ὑπηρέτου του εἰς τὸ Βουλευτήριον ἓνα ὑπενδύτην ἐκ φλανέλλας διὰ νά τὸν φορέσῃ ἅμα ἤθελε κατέλθῃ τοῦ βήματος. Ἐσκόπει ν' ἀγορεύσῃ

ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ εἶδε πῶς ἴδρωνον οἱ ῥήτορες! . . . Ἡ Ἑρρικέττα ἠυλόγει τὸν ἥκιστα ποιητικὸν ἐκείνον ὑπενδύτην, ἐφάνετο δὲ αὐτῇ ὅτι ἦτο διὰ τὸν ἐγκαίνιζοντα τὸ στάδιον τοῦ ῥήτορα λάβαρον νίκης. — Λάβαρον ἐκ φλανέλλας!

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐδοκίμασε τὸν ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος πῖλον, ὅστις ἦτο κομψότατος. Ἡ κυρία Ἑρβλαὶ ὑπερεχάρη διότι ἤρμοζε λαμπρά εἰς τὴν κεφαλὴν της.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ὁ Σαρβὲ καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Βουλευτήριον ἐδήλωσεν ὅτι παρεχόμενος τὸν λόγον εἰς τὸν συναδελφόν του Λαζολλαί.

— Τοιοτοτρόπως πάντοτε θὰ κερδήσω, εἶπεν. Ὁ Λαζολλαί ἔχει τὰς αὐτὰς μὲ ἐμὲ ιδέας. Θ' ἀναπτύξῃ αὐτὸς τὴν πρότασίν μου, ἥτις θ' ἀπομένῃ πάντοτε ὡς πρότασις τοῦ Σαρβέ.

Ἡ ἀτυχὴς Ἑρρικέττα κατέπιπτε διὰ μιᾶς ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὀνείρων της. Δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ ἐπιμείνῃ ἐκ φόβου μήπως παρακινήσῃ τὸν Σαρβὲ εἰς πτώσιν. Προδήλως αὐτὸς ἐδειλία. Διὰ τοῦτο ἡ κυρία Ἑρβλαὶ ἀφοῦ ἐστέναξε πολυλάκις, παρητήθη τοῦ ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος πῖλου λέγουσα :

— Τί νὰ γείνῃ! . . . θὰ εἶνε κυανοῦ χρώματος βαθέος! . . . Καὶ τίς εἶδεν; . . . θ' ἀναγκασθῶ ἴσως νὰ προχωρήσω καὶ μέχρι τοῦ πορφυροῦ βαθέος.

Καὶ ἐμελέτα τὰς ἀναμίξεις τῶν χρωμάτων, ἅτινα ἠδύναντο κάλλιον ν' ἀρμόζωσιν εἰς τὸ ἥδη ὅπως οὖν ὄριμον, ἀλλὰ πάντοτε εὐειδὲς πρόσωπόν της. Εὗρισκε συνδυασμοὺς μεταξὺ τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ κυανοῦ, μεταξὺ τοῦ γαλκώχρου καὶ τοῦ ἐρυθροῦ, συνεπέρανε δὲ ὅτι θὰ ἦτο ἀκόμη θελκτικὴ καὶ μὲ αὐτὰ τὰ σοβαρώτερα χρώματα, ἂν ὁ Σαρβὲ ἀπεφάσιζε ν' ἀγορεύσῃ.

Ἀλλ' ὁ Σαρβὲ δὲν ἠγόρευεν!

Ἡ Ἑρρικέττα ἤρχισε νὰ συλλογίζηται μήπως ἦτο καταδεδικασμένη νὰ φορέσῃ πῖλον μέλανα ὅταν ἔμελλε ν' ἀγορεύσῃ.

— Ἀγαπητὴ φίλη, εἶπεν αὐτῇ ἡμέραν τινά, αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπεφάσισα. . . Ἐσχημάτισα τὴν ἀπόφασίν μου.

— Τέλος πάντων!

— Ναί! . . . Δὲν θὰ ὁμιλήσω ποτὲ εἰς τὴν Βουλὴν!

— Πῶς εἶπετε; . . .

— Δὲν θὰ ὁμιλήσω παρὰ εἰς τὴν Γερουσίαν.

Καὶ ἀνέπτυξε τὰ ἐπιχειρήματά του. Ἡ ἡλικία του, ἡ θέσις του, τὸ ἰδίωμά του ἀπῆτουν ἀκροατήριον ἡρεμώτερον, δημήγυριν ὅχι τόσον τρυχώδη, ἀτμόσφαιραν ἥτιον φλογεράν. Αἱ ιδέαι του, τὸ εἶδος τῆς εὐγλωττίας του, ὃ ἦχος αὐτὸς τῆς φωνῆς του ἦσαν ἐπιτήδεικ διὰ τὸν

περίβολον τῆς Ἀνα Βουλῆς. Θὰ ἠγόρευεν . . . ἀναποφεύκτως! . . . Θὰ ἤκουεν ὁ Τόπος τοὺς λόγους ἐνὸς ἐντίμου ἀνδρός, τοὺς λόγους τῆς τραχείας εἰλικρινείας, οὗς ἀπὸ καιροῦ ἀναμένει. Ἀλλὰ θὰ ἠγόρευε μόνον ἀφοῦ ἤθελε γείναι γερουσιαστής. Διετῆρει ἀκμαῖον τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὸ μέγαρον τοῦ Λουξεμβούργου.

Τότε ἡ Ἑρρικέττα μετὰ τινος θλίψεως ἀναλογιζομένη ὅλα τὰ φάσματα τῶν ἀποπτάντων πῖλων της, πῖλων ροδοχρόων, ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος, βαθέος κυανοῦ, χαλκοχρόων κτλ. ἀπῆντα :

— Τί τὰ θέλετε; . . . Θὰ εἶνε μαῦρος ὁ πῖλός μου. . . Θὰ φορέσω πῖλον μαῦρον.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ τίτλος τοῦ γερουσιαστοῦ ἐγόητευεν αὐτὸν ὡς πρόδοδος ἐν τῇ πολιτικῇ του σταδίῳ. Ἐπῳθεῖ τὸν προβιδασμὸν αὐτόν, ὅστις θ' ἀπέδιδε καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἑαυτοῦ του προσέτι νέαν σπουδαιότητα εἰς τὸ ἄτομόν του. Μάτην ἡ κυρία Ἑρβλαὶ ἐπολέμει τὸν πόθον τοῦτον ὃν ἐθεώρει ὡς ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἀποχώρησιν, ὡς τάσιν παραιτήσεως.

«Πρέπει τις πάντοτε νὰ μένῃ εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, φίλε μου,» ἔλεγεν αὐτῇ.

Ἀλλ' ὁ Σαρβὲ κατελίμπανεν εὐχαρίστως εἰς τοὺς ἄλλους τὴν τιμητικὴν ταύτην θεσιν. Κατέλειπεν εἰς τὸν διάδοχόν του τὴν φροντίδα τοῦ νὰ ἐξερευνᾷ ὡς πρόσκοπος τὴν ὁδὸν τοῦ κόμματος. Αὐτὸς ἤθελε μακρόθεν, ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ συγκλητικοῦ νὰ θεᾶται τὸν ἀγῶνα τῶν κομμάτων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ γηραιὸς Μαρτύ ὑποχρεωτικὸς ὡς πάντοτε εἶχεν ἀφήσει κενὴν τὴν ἑδραν του καὶ ὁ Σαρβὲ κατελάμβανεν αὐτὴν ἐν Λουξεμβούργῳ, τὸ σοβαρὸν ζήτημα νῦν δι' ὅλην τὴν ἐκλογικὴν περιφέρειαν ἦτο νὰ μάθωσι τίς θὰ κατελάμβανεν ἐν τῇ βουλευτηρίῳ τὴν θέσιν τοῦ Μεδερίκου Σαρβέ.

Τὸ ἐρώτημα τοῦτο προέβλελλον ἀπὸ ἐβδομάδων ἤδη οἱ ἐπισημότεροι τῶν τοῦ κόμματος ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ ταῖς δημηγύρεσιν αὐτῶν, ὅτε ἡ προκήρυξις τῆς ἐκλογῆς ἐξῆψε διὰ μιᾶς τὰ πράγματα. Εἶχον ἤδη φανῇ καὶ πρὸ τῆς ἐξαλείψεως *Κοαλίτου τοῦ Β'* περιφερόμενοι εἰς τὰ περίξ τοῦ Σαλλύ καὶ τοῦ Δαρβιζὼν ἐκλογικοὶ πράκτορες ἐκ Παρισίων ἐλθόντες ὅπως βολιδοσκοπήσωσι τὴν κατάστασιν, οἱ δὲ ὁπαδοὶ τοῦ Σαρβέ εἰκίνουν τῆς κεφαλῇν ἥδη ἐπαναλαμβάνοντες μετὰ τινος λύπης ὅτι ὁ τόπος ἐστερεῖτο ἀνδρῶν καταλλήλων.

Δὲν ἦτο δυνατόν βεβαίως νὰ ἐκλεγῇ αὐθὺς ὁ Ζαβουγιέ, διότι αὐτὸς θυρωθεὶς ἐπειδὴ κατεψηφίσθη παρὰ τῶν δημοκρατικῶν ἐκλογέων συνεβριλιοῦτο μετὰ τῶν κληρικοφρόνων, εἰς δὲ τὰ καφενεῖα τοῦ Μελέν τὸν ἀπεκάλουν ἰησοῦίτην. Ὁ συμβολαιογράφος Καπποῦ ἐδήλωσε μάλιστα ὅτι ἂν ἐπαρουσιάζετο καὶ πάλιν ἡ ὑπόψη

φιότης τοῦ Ζαβουγιέ θά ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐξεθάπτετο ὁ Λογιόλας.

— Καὶ πάλιν, προσέθετεν ὁ Καπποά, προτιμῶ τὸν Λογιόλαν διότι αὐτὸς εἶνε εἰλικρινέστερος· μάλιστα!

Μεθ' ὃ ὁ Γκενώ, ὁ κτηνίατρος, ὑπερθεματίζων ἐπὶ τῶν λόγων τοῦ Καπποά ἀπεκάλει τὸν Ζαβουγιέ Ροδῖνον, ἀνέφερε μερικὰ πρόσωπα τῶν *Ἀποκρύφων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως* ἄτινα ὡμοιάζον κατὰ πάντα πρὸς αὐτὸν καὶ πλέον δὲν ἐγίνετο λόγος περὶ Ζαβουγιέ.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς εἶχεν ὁρισθῇ καὶ τὸ ζήτημα περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Σαρβέ ἔμενεν ἄλυτον. «ὦ! αὐτὴ ἡ διαδοχὴ τοῦ Σαρβέ!... Ἦτο τὸ μέγα, τὸ μόνον θέμα τῆς συνομιλίας εἰς ὅλον τὸ διαμέρισμα. Ἦτο γνωστόν ὅτι ραδιοῦργοι τινες, οἷον ὁ Δελωριέ πρῶην συμβολαιογράφος ἢ ὁ Βαλλεδιέ βοναπαρτιστὴς μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 3 Σεπτεμβρίου καὶ ριζοσπάστης κατὰ τὴν πρῶάν τῆς 5, ἔτρεπον τὴν φιλόδοξον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ καταλάβωσι τὴν ἔδραν τοῦ Μεδερίκου καὶ περιεφέροντο περίξ τοῦ βουλευτοῦ ὡς κληρονόμοι περὶ τὴν καθέδραν τοῦ θείου των ἢ κόρακες περὶ τὸ κρανίον τραυματίου. Ἄλλ' ὁ Βαλλεδιέ καὶ ὁ Δελωριέ ὡς πολὺ γνωστοί, ἦτο ἥκιστα πιθανόν νὰ γείνωσι παραδεκτοὶ παρὰ τινος ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς, οἱ δὲ πολιτικοὶ τοῦ διαμερίσματος ἀνεζήτησαν μετὰ τινος φιλοπάτριδος ἀνησυχίας τὸν ὑποψήφιον, ὅστις ἡδύνατο ἐπαξίως νὰ τοὺς ἀντιπροσωπεύσῃ.

Ὁ Σαρβέ ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ πρακτέου, ἐφάνη μεγαλόφρων. Δὲν ἀπέκειτο εἰς αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ ἓνα ἄνδρα μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἀφωσιωμένων.

— Ἀς λείψῃ ὁ νεποτισμός, κύριοι. Τὸ καθήκον μου αὐστηρῶς μοὶ ἐπιβάλλει αὐστηράν οὐδετερότητα.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, φίλτατε κύριε γερουσιαστά...

— Ὁ γερουσιαστής, εἶπε διακόπτων εὐγενῶς ὁ Μεδερίκος, δύναται ν' ἀπαντήσῃ προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ὅ,τι Κάρολος ὁ Γ'—εἰς βασιλεὺς, κύριοι, βασιλεὺς τὸν ὁποῖον οἱ πατέρες ὑμῶν ἐγνώρισαν... ναι! ἐγνώρισαν καὶ ἐδίωξαν—ἀπῆντα, ὅτε ὠμίλου πρὸς αὐτὸν περὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνος παροδικοῦ δραματικοῦ ἔργου: «Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπλῶς εἰς ἐκ τῶν θεατῶν τῆς πλατείας!» Κύριοι, δὲν εἶμαι βασιλεὺς, χάρις τῷ Θεῷ, ἀλλ' εἶμαι γερουσιαστής σας καὶ ἐπαίρομαι διὰ τοῦτο. Λοιπόν, ὅπως ὁ ἡγεμὼν διὰ τὸν ὁποῖον σας ζητῶ συγγνώμην διότι τὸν ὠνόμασα, εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπλοῦς ἐκλογεὺς καὶ μίαν μόνην ψῆφον ἔχω νὰ ρίψω εἰς τὴν κάλπην!... Ἐκλέξατε τὸν ἀξιώτερον καὶ θὰ ψηφίσω ὑπὲρ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὑμεῖς θὰ ἐκλέξητε.

Ἡ ἀπάντησις ἐκρίθη θαυμαστὴ παρὰ τῶν ἐκλογέων, ἀλλ' οἱ ἀπεσταλμένοι οἱ μεταδάντες πρὸς τὸν Σαρβέ ὅπως τὸν συμβουλευθῶσιν, ἀπέμενον ἐν τῇ αὐτῇ ὡς καὶ πρότερον ἀμηχανία καὶ διετηρεῖτο πάντοτε τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον μετὰ τὴν φράσιν:

— Τίς θὰ εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ Σαρβέ;.. Τίς;

Ἡ διαδοχὴ τοῦ Σαρβέ! Ἡ διαδοχὴ τοῦ Σαρβέ! Αἱ τέσσαρες αὗται ἀναπόφευκτοι λέξεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ἐνδιαφέρον τοπικὸν πρόβλημα ἐπλήρουν τὰ διαλείμματα τῶν συνεδριάσεων τοῦ νομαρχιακοῦ συμβουλίου, ὁ δὲ νομάρχης ὅστις ἦτο πνευματώδης, εἶπε βεβαίως τὸν τελευταῖον περὶ τοῦ ζητήματος λόγον, ὅτε μειδιῶν ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς τινων ἐκ τῶν συμβούλων:

— Θέλετε νὰ σας εἶπω ποῖος θ' ἀνακαλύψῃ τὸν διάδοχον τοῦ Σαρβέ;

— Τὸν γνωρίζετε, κύριε νομάρχᾳ;

— Τὸν μαντεύω. Εἶνε...

Καὶ ὁ νομάρχης ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ἐπίτηδες ἵνα παραγάγωσιν οἱ λόγοι του μεῖζονα αἰσθησιν, μειδιῶν δ' ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ κυρία Ἐρβλαί! Αὕτῃ ἐδημιούργησε καὶ κατέστρεψε τὸν Ζαβουγιέ· αὕτῃ ἐδημιούργησε τὸν Σαρβέ· αὕτῃ θὰ δημιουργήσῃ τὸν διάδοχόν του.... Ζητήσετε τὸν βουλευτὴν παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκλεκτορίσεως· Αὕτῃ θὰ τὸν εὕρῃ!

Καὶ οἱ πολιτικοὶ ἠπόρησαν τῷ ὄντι διατιέως τότε δὲν εἶχον σκεφθῇ περὶ τῆς τοιαύτης λύσεως. Φιλοσκόμμονές τινες παρετήρησαν ἀνάλθως ὅτι ὁ Σαρβέ ἢ ἡ κυρία Ἐρβλαί ἦτο περίπου «τὸ αὐτὸ πρᾶγμα», ὅτι μεταξὺ τῆς κυρίας Ἐρβλαί καὶ τοῦ Σαρβέ ὁ πραγματικὸς γερουσιαστής δὲν ἦτο ἐκεῖνος ὅστις ἔφερε τὸν τίτλον· ὅτι ἐπομένως ἀφοῦ ὁ Σαρβέ ἐφάνη περιεσκεμμένος καὶ ἀμερόληπτος, μεγάλη ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι καὶ ἡ ὥραία χήρα ἤθελε μιμηθῇ τὴν περισκεψίν καὶ τὴν οὐδετερότητά του.

Πλὴν ὁ κύριος νομάρχης ἀπῆντησε καὶ αὐθις ταπεινῇ τῇ φωνῇ διὰ τοῦ φιλοσοφικοῦ ἀποφθέγματος:

— Ἡ κυρία Ἐρβλαί οὐδέποτε θὰ εἶνε οὐδέτερα!

Προσέθηκε δέ:

— Τότε μόνον θὰ εἶνε οὐδέτερα, ὅτε θὰ εἶνε νεκρά, χάριτι θεῶν δὲ ἡ ὥραία διοικούμενη μου δὲν εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην δυσάρεστον θέσιν. Ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀποφασισθῇ τίς θὰ εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ Σαρβέ, συμβουλευθήτε τὴν κυρίαν Ἐρβλαί, κύριοι! Πρὸς τιμὴν δὲ τῆς ἐκλογικῆς ὑμῶν περιφερείας ἐκλέξατε διάδοχον ἀνταξίον τοῦ τέως ὑμετέρου ἀντιπροσώπου. Συνιστῶ εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοπατρίας σας τὸ κυριωδέστατον ζήτημα περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Σαρβέ!

Καὶ ἐνῷ ἐβουλεύοντο διὰ τὰ σπουδαιότατα τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἀγαθὴν διοίκησιν τοῦ

διαμερίσματος ζητημάτων, οί σύμβουλοι, ὧν τὸ πνεῦμα περιίπτατο ἐν τῷ κενῷ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ὑποψηφίου, ἐλησμόνουν τὰς ὁδοὺς, τὰς διώρυγας, τὰ σχολεῖα καὶ αὐτὰς τὰς περὶ τῆς γενικωτέρας πολιτικῆς εὐχάς, ἃς ἐξέφερον τοσούτῳ μᾶλλον εὐχαρίστως, ὅσον ἦτο ἀπηγορευμένον αὐτοῖς τοῦτο, ἐλησμόνουν τὰ πάντα καὶ ἄλλο τι δὲν ἐσυλλογίζοντο εἰμὴ τὸ ἐπίφοβον, τὸ κυριωδέστατον, ὡς ἔλεγεν ὁ νομάρχης, τὸ ζωτικώτατον ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ βουλευτοῦ Σαρβέ, γενομένου γερούσιαστοῦ.

Γ'.

Καὶ πράγματι ἦτο ἡ κυρία Ἐρβλαί ἥτις ἐν τῇ λειψυνδρίᾳ τῶν πιθανῶν ὑποψηφίων ἐσυλλογίσθη τὸν Βερδιέ. Μετὰ τοῦ γυναικειοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς ἐνεθυμεῖτο πολλὰς γενναίας πράξεις τοῦ στρατιωτικοῦ, κεκτημένου ἀληθῶς γαλήνιον ἥρωϊσμόν· ἄλλως τε ἡ κυρία Ἐρβλαί συνεδέετο φιλικῶς μετὰ τοῦ ταγματάρχου, ἐνδόξου ἀλλὰ μετρίοφρονος γόνου τοῦ Μελέν. Μεταξὺ τῶν ἀναριθμήτων προσκλήσεων, ἃς διέσπειρεν ἐν Παρισίοις, οὐδέποτε ἐλησμόνει τὸν Βερδιέ κατοικοῦντα εἰς τὴν πρωτεύουσάν μετὰ τὴν ἀποστρατείαν του, οὐδὲ τὴν ἀνεψιάν τοῦ ταγματάρχου, τὴν εὐειδῆ ἐκείνην Γιλβέρτην, ἥς ἡ θεὰ εἶχεν ἀποσπάσει καὶ αὐτὸν τὸν Δυκᾶν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς *Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως*. Ἡ Ἐρρικέττα μάλιστα ἠσθάνθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς συμπάθειαν πρὸς τὴν δειλὴν ἐκείνην καὶ μελαγχολικὴν νέαν, ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ἐπόθει νὰ διευθύνῃ τὰ πράγματα, ταχέως ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ ιδέα νὰ νυμφεῖσθαι τὴν Γιλβέρτην. Διὰ τὴν δημιουργοῦσαν βουλευτὰς, ἡ διεξαγωγὴ συνοικεσίου θὰ ἦτο ἀπλοῦν διάμεσον, πάρεργον ἐπιχείρημα.

Παρὰ τῆς Γιλβέρτης, ἣν ἀναντιρρήτως ἠγάπα, τοσούτῳ μᾶλλον συμπαινοῦσα πρὸς αὐτὴν ὅσον περισσότερο τὴν ἐπροστάτευεν, ἡ Ἐρρικέττα ἔμαθε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὁ ταγματάρχης ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ στρατοῦ. Ὁ Βερδιέ ἀποσυρόμενος ὑπεῖκεν εἰς δικαίαν ἀπόφασιν ὀργῆς. Ἦτο δημοκρατικὸς ὁ Βερδιέ, τέκνον τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης ἀπολαύων γενικῆς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης. Ὁ κατὰλληλος ὑποψήφιος εὐρέθη!

Ἀναμφιβόλως ὁ Αἰμίλιος Δυκᾶς, οὗ ἐμάντευε τὰ φιλόδοξα σχέδια, ἠδύνατο νὰ διεκδικῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν διαδοχὴν τοῦ Σαρβέ. Ἄλλ' ἦτο μόνον εἰκοσιῆξ ἐτῶν, καὶ ἄγνωστος εἰς τὸ ἐκλογικὸν διαμερίσμα! Μὲ ὅλην τὴν ἀξίαν δὲν εἶχεν τὴν ἀπαιτουμένην βαρύτητα, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὸν Μεδερίκον Σαρβέ! Δὲν κτυπᾷ ἀκόμη πολὺ εἰς τὸ μάτι, εἶπεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Σαρβέ... Καλὸς, πολὺ καλὸς ὁ κ. Δυκᾶς!.. ἀλλὰ εἶνε κομματάκι νέος!... εἶνε πολὺ νέος, αὐτὸ εἶνε!...» Ἐνῶ εἰς ἀξιώματικὸς ἀρχαῖος τοῦ στρα-

τοῦ!.. φέρων τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Λεγεώνοῦ τῆς τιμῆς!... Ὁ Σαρβέ συνεμερίζετο κατὰ πάντα τὴν γνώμην τῆς Ἐρρικέττας. Ὁ ταγματάρχης Βερδιέ ἦτο ὁ καταλληλότερος διὰ τὸ διαμερίσμα ὑποψήφιος, ὡς εἰλικρινῆς καὶ ἐμπνέων ἐμπιστοσύνην. Οἱ δὲ σημαντικώτεροι τῶν ἐκλογέων δὲν ἐβράδυναν νὰ παραδεχθῶσι τὴν γνώμην τῆς κυρίας Ἐρβλαί. Αὐτὴ ἡ κυρία Ἐρβλαί!... ἀναντιρρήτως εἶχε γερὸ κεφάλι!... Καὶ ὡς τόσον δὲν ἔχουν ἐκλογικὰ δικαιώματα αἱ γυναῖκες!

Μόνος ὁ συμβολαιογράφος Καπποᾶ ὁπωσοῦν σκόπτῃς, εἶχε παρατηρήσει:

— Ἐχει καὶ αὐτὸς ὁ στρατιωτικὸς αἰγίδα ὅπως ὁ Ζαβουγιέ, ὅπως...

Ἄλλ' ἡ Ἐρρικέττα διέκοψεν αὐτὸν λέγουσα:

— Ἐχει καὶ καλλίτερον· ἔχει τὸ ξίφος του.

Τὴν προτεραιάν δὲ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας καθ' ἣν μετέβαιναν εἰς Δαμμααρί ὁ ταγματάρχης Βερδιέ, ὅστις δὲν τὸ προσεδόκα, εἶχεν ἀνακηρυχθῆ ἐπισήμως ὑποψήφιος... ὑποψήφιος τῆς κυρίας Ἐρβλαί, ὡς ἔλεγεν ὁ Ζαβουγιέ, ὁ ἱησοῦιτης ἐκεῖνος Ζαβουγιέ «μετὰ μανίας».

Οἱ πλεῖστοι τῶν σημαινόντων ἐκλογέων εἶχον συναθροισθῆ τῇ προσκλήσει τῆς Ἐρρικέττας εἰς πρόγευμα ὅπως πανηγυρίσωσι τὴν ἀφίξιν τοῦ ὑποψηφίου, ἐκ τῶν πρώτων δὲ ἦσαν οἱ δύο ἰσχυροὶ τοῦ τόπου, ὁ κ. Γκενώ ὁ κτηνίατρος τοῦ Σαλλύ, ἀνὴρ εὐσαρκος, ἐρυθρὸς ὡς ὄρμος ὄον, ρωμαλέος ὡς Ἡρακλῆς, γενειάτης, φαλακρὸς καὶ ἰδρωτικός, οὗ ἡ πολιτικὴ ἰσχὺς ἦτο μεγάλη καὶ ὁ κ. Καπποᾶ, ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Μελέν, μικρόσωμος, μὲ μέλαιναν στολὴν, ἰσχνός, μὲ μορφὴν γωνιώδη, κινήσεις ἔχων αὐτοματικὰς καὶ προφέρων φράσεις ὀξείας, βραχείας καὶ ἀποφασιστικὰς. Ἐγίνωσκε καλῶς ἡ κυρία Ἐρβλαί ὅτι τὰ δύο ταῦτα ἄτομα, διαφόρου σημασίας ἕκαστον, συνώψιζον τὸ πνεῦμα τοῦ τόπου· ὁ κ. Καπποᾶ ἐπρέσβευε τὰς μετριοπαθεῖς καὶ ὁπωσοῦν αὐστηρὰς ἀρχὰς τῆς τάξεως τῶν φιλελευθέρων ἀστών, ὁ δὲ Γκενώ τοὺς πόθους τῶν ἡττον εὐπόρων καὶ ἐργατικῶν, οἵτινες ἐν τούτοις ἐψήφιζον μετὰ τοῦ Καπποᾶ ἕνεκα τῆς πειθαρχίας.

Ἡ Ἐρρικέττα εἶχε πρὸ ὀλίγου συζητήσει μετ' αὐτῶν διὰ μακρῶν, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, πᾶν ὅ,τι εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ Γκενώ, ὁ κτηνίατρος ἠδύνατο νὰ συνοψισθῇ εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἃς ἐπιμόνως ἐπανελάμβανεν: «Ἐκλογὴ κατὰ νομούς!» Ἡ γνώμη τοῦ κ. Καπποᾶ μᾶλλον ὀμιχλώδης περιείχετο ἐντὸς τοῦ ἐξῆς προγράμματος: «Πρόδος ἄνευ παρεκτροπῶν, ἐξουσία ἄνευ βιαιότητος, ἐλευθερία ἄνευ κινδύνων».

— Τῇ ἀληθείᾳ, νόστιμοι εἶνε καὶ οἱ δύο! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἐρρικέττα· ἀλλ' ὅσα καὶ ἄν μοῦ εἶπον, τ' ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Με τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Γκενώ μου ὑπενθυμίζει μίαν πρωϊνὴν ἐφημερίδα καὶ ὁ Καπποᾶ μίαν ἑσπερινήν.

Καὶ θὰ ἐξηκολούθει νὰ διαμείβῃ μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τοῦ κτηνιάτρου κύρια ἄρθρα καὶ διάφορα ἐφημερίδων, ἂν τὸ ὄχημα δὲν εἶχεν αἰφνης ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν ὁμοῦ μετὰ τοῦ Δυκά τὸν ταγματάρχην καὶ τὴν ἀνεψιάν του.

— Ἀγαθὴ τύχη! εἶπεν ὁ Γκενώ πρὸς τὸν κ. Καπποᾶ. Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ὅτι ἦλθεν αὐτὸς ὁ ταγματάρχης. Ἐπὶ γὰρ νὰ τελειώσω ἀπὸ τὴν πείναν. Ἀχ! αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοί! φθάνουν πάντοτε πολὺ ἄργα!

Ὁ κτηνίατρος δὲν ἔλεγε μὲ κακίαν τὴν χυδαίαν φράσιν του. Ἀλλ' ὁ ὑπαινιγμὸς μᾶλα ταῦτα δυσηρέστησε τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις ἡγάπα τὸν στρατόν· ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτι πιθανὸν ἡ ἀμαξοστοιχία νὰ εἶχε καθυστερήσῃ· ἀλλὰ τὴν προσοχὴν του ὀλόκληρον ἀπερόφησεν ἡ περιέργεια καὶ ὁ συμβολαιογράφος μὲ τοὺς μικροὺς φαίους ὀφθαλμούς του ἐξήταzen, ὡς νὰ ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν, τὸν ταγματάρχην καὶ τὴν ἀνεψιάν του.

— Κύτταζε, ἀχάμνησε περισσότερον! εἶπε πρὸς τὸν Γκενώ. Ἄν ἦτο ὑψηλότερος θὰ ὠμοιάζε πρὸς τὸν Δὸν Κισσώτ.

Ἀλλ' ὁ κτηνίατρος μᾶλλον εἰς τὴν πραγματικὴν σχολὴν ρέπων, παρατηρῶν τὴν μακρὰν ρίνιν, τὸν μύστακα καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὑπόγενειον τοῦ ταγματάρχου ἀπήντησεν:

— Ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ κατσίκα!

Ἀμφότεροι, καὶ ὁ κύριος Καπποᾶ καὶ ὁ κτηνίατρος ὅτε εἶδον τὸν βραχύσωμον ἀναφλάντιαν ἀξιωματικὸν οὗ ὁ ἡλιοκαὴς τράχηλος ἔκλινεν εὐσεβάστως ἐνώπιον τῆς Ἑρρικέττας, ἐποίησαν κίνημα ἀπογοητεύσεως καὶ ὁ συμβολαιογράφος προσέβλεψε τὸν Σαρβεῖ ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ αὐτῷ. «Πῶς λοιπόν!.. αὐτὸς εἶνε ὁ διάσημος ὑποψήφιος, ὁ ἥρωας τῆς κυρίας Ἑρβλαί; αὐτὸς εἶνε ἡ ἐλπίς τοῦ ἐκλογικοῦ διαμερίσματος;

Ὁ δὲ Γκενώ ὑπεψιθύριζεν:

— Περιέργον! Τὸν εἶδα τόσας φορές καὶ τὸν ἐνόμιζα πολὺ ὑψηλότερον! Φαίνεται ὅτι ἀλλάζει κανεὶς ὅταν γίνεται ὑποψήφιος.

Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ ταγματάρχου ἀπεναντίας, ἡ δεσποινὴ Γιλβέρτη ἐφάνη ὡς πάντοτε ἀξέειραστος. Ἰστατο εὐθυτενῆς, κομπῇ ἐν τῇ μελαίνῃ αὐτῆς περιβολῇ καὶ ἐμειδία προσηνέστατα πρὸς τὴν Ἑρρικέτταν, ἥτις ἐβόηθη αὐτὴν ν' ἀφαιρέσῃ τὸν πῖλόν της. Ἐνῷ δὲ ἀφῆρει αὐτὸν ὡπωσὺν ταχέως, καρφίς τις περιεπλάκη εἰς τὴν ὠρίαν μέλαιναν κόμην της σχεδὸν λυθεῖσαν ἑνεκα τοῦτου, τότε δὲ ἡ νεάνις τεταραγμένη, ἐρυθρῶσα ὡς ὁ θεὸς της, ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ κατόπτρου κρατοῦσα τὴν καρφίδα μέταξὺ τῶν λευκῶν ὀδόν-

των της καὶ ἤρχισε νὰ διευθετῇ τοὺς ἐκφυγόντας βοστρύχους.

Ἐνῷ δὲ ἤγειρε τοὺς βραχίονας, ἀπεκάλυψεν ἀντιβράχιον πλήρες νεανικῆς εὐρωστίας χάριεν ἅμα καὶ θαλερόν· ἡ μὲλλον ἐπιδέξις φιλαρέσκεια δὲν ἤθελεν ὑποβοηθήσῃ τὴν παρθενικὴν καλλονὴν της τόσον, ὅσον ἡ ἀπλότης ἐκείνη καὶ ἡ ὅλως φυσικὴ ἀφέλεια.

Ἡ Αἰμιλίος Δυκάς ὅστις εἶχεν εἰσέλθει ὀπίσθεν τοῦ ταγματάρχου καὶ ἵστατο ἐκεῖ λευκὸς ὡς ὀθόνη, στενοχωρούμενος διὰ τὸ ὅλως ἄσημον πρόσωπον ὅπερ διεδραμάτιζε καὶ ὅλως ἔτοιμος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους διὰ τῆς ἀναχωρήσεως ἀμαξοστοιχίας διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ἀπογοητεύσεως ἣν ἀπέκριπτε διπλωματικῶς, συνεχῶρει κάπως τὸν θεῖον παρατηρῶν μηχανικῶς τὴν νεάνίδα, μὲ τὴν εὐεidlῆ ὄψιν, τὴν μελαγχολικὴν ὀλίγον, ἀλλ' ὕγιᾶ καὶ ἀκμῇ.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Σαρβεῖ ὡς νὰ εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὸ τραπέζι! Κοντεύομεν νὰ πεθάνωμεν τῆς πείνας!

Καὶ τοῦτο προσέτι ἦτο οἶοναί ἔμμεσος ἐπιπληξίς διὰ τὸν ταγματάρχην, ὅστις δεχθεὶς τὸν βραχίονα τῆς κυρίας Ἑρβλαί ἐκ νέου ἐδικαιολογεῖτο μεταβαίνων εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Εἶνε τοῦλάχιστον εὐγλωττος; ἡρώτα δεικνύων αὐτὸν διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ὁ κτηνίατρος Γκενώ τὸν συμβολαιογράφον Καπποᾶ.

— Αἶ, αἶ! δὲν πιστεύω ὅτι ἔχει τὴν ἱκανότητα τοῦ Δημοσθένους· ἔχει ὅμως αὐτό!

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ὕψωσε τὴν ἄνευ παρασῆμου κομβιοδόχην του διὰ ὑποδείξῃ τὴν τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν, ἣν ἔφερεν εἰς τὴν ἰδικήν του ὁ ταγματάρχης.

— Ὁ Δημοσθένης ὅπως δῆποτε, προσέθηκε, δὲν εἶχε τὸ χρυσοῦν παράσημον τῶν ἵπποτων τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

— Αἶ, ἀπήντησεν ὁ κτηνίατρος, ὅστις εἶχε περὶ τοῦ Δημοσθένους ιδέα καὶ κάπως ἀόριστον, τίποτε δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ Δημοσθένης ὡς ριζοσπάστης δὲν ἤθελεν ἀρνηθῇ τὸ παράσημον.

Ὁ ἀτυχὴς ταγματάρχης πρὶν ἢ παρακαθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν ἐχαίρειτιζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κανονικῶς καὶ εὐπρεπῶς ἀλλὰ μὲ ἥθος ὀλίγον τι ἀδέξιον τοὺς συνδαιτυμόνας—ἐκλογεῖς καὶ δικαστὰς του ἅμα—ὧν τοὺς πλείστους βαθμηθὸν ἀνεγνώριζεν. Ἀλλὰ βεβαίως τὸ πνεῦμά του ἦτο ὅλως ἀπησχολημένον ἐκ τῶν νέων καθηκόντων του καὶ τὸ αἷμα ἀνῆρχετο μέχρι τῶν ὠτων του μετὰ βόμβου, ἐξ οὗ ἐξήρχετο ὡς μονοτόνος ἐπαναλαμβανόμενος ἐν κωδωνοκρουσίᾳ ἤχος ἡ λέξις: Ὑποψήφιος! Ὑποψήφιος! Ὑποψήφιος!

[Ἔπεται συνέχεια.]